

Undervisningsministeren (Borgbjerg): Hvad det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen før sagde til min Imødegaelse af hans Tale forleden, var meget lidt og meget svagt og kræver ikke langt Gensvar fra min Side. Der var et nyt Punkt i, hvad han sagde nu i Dag. Det ærede Medlem fremdrog Fribefordringen for Skolebørn — det havde han glemt, sagde han, forrige Gang —, og nu vilde det ærede Medlem have denne Fribefordring yderligere udviklet, altsaa Bekostningen forhøjet. Det ærede Medlem erkendte, at der var sket et betydeligt Fremskridt fra 1925 ved den Ordning, som jeg fik gennemført i Fjor, men den var ham dog ikke tilstrækkelig, han vilde have Omkostningerne forøget, altsaa mit Budget til at vokse paa dette Punkt. Det er interessant nok, for medens hans Tale jo gik ud paa, at mit Budget ikke var sat tilstrækkeligt ned, saa er de to eneste positive Anvisninger blevet to Anvisninger til at forhøje det. Den ene var hans Bidrag i forrige Tale og den anden altsaa hans Bidrag i Dag. Med Hensyn til Fribefordringen vil jeg sige, at jeg afventer nu Efteraarets Opgørelse af, hvorledes det stiller sig finansielt. Der har utvivlsomt været en meget betydelig Forøgelse, og nu vil jeg først se, hvordan det ser ud nøjagtigt, og saa vil jeg overveje, om der kunde være Grund til at forhandle med Finansministeriet og Finansudvalget om en yderligere Udvidelse.

Naar det ærede Medlem paa ny fremdrog Statsseminarierne og paa ny blandede disse to Ting sammen: de Udgifter, som Seminarieloven medfører, og de Udgifter, der egentlig burde være en naturlig Følge af, at Seminarierne er blevet forsømt gennem mange, mange Aar, saa behøver jeg ikke at henvise til andet end min Tale forleden, og vil det ærede Medlem have det udførligere, saa kan han bare slaa op i Rigsdagstidende, for hvad han søger at rippe op i, er kun en svag Gentagelse af, hvad der blev sagt fra hans Partis Side i Fjor; da spillede ogsaa det Citat fra Landstingstidende, som det ærede Medlem fremførte, en Rolle, og det ærede Medlem kan i Rigsdagstidende finde en udførlig og fuldstændig fyldstgørende Redegørelse fra min Side. Man tilkendegiver fra den Side, jeg synes mærkværdig nok, et vist Ubehag ved, at vi fik en ny Seminarielov. Jeg synes, at den Kritik stadig røber en vis indre Uvillie over, at vi fik denne Lov. Jeg synes ikke, det er klogt af det ærede Medlem, thi Forhandlingerne endte jo med, at det ærede Medlems hele

Parti sammen med hele Rigsdagen gik med til denne Lov.

Det ærede Medlem kom ind paa, hvad den nye Lønningslov havde medført af Udgifter paa mit Budget og bestred dèr, at Stigningen var saa stor, som jeg havde sagt. Han mente at kunne gøre det op til 15 000 Kr., jeg har regnet med 30 000 Kr. Jeg fastholder mine Tal; men det er i og for sig i denne Sammenhæng fuldkommen ligegyldigt, thi det, det kommer an paa, var jo, at det ærede Medlem i sin Tale i Dag og ved, hvad han ikke sagde i Dag, maatte erkende — han kunde heller ikke undlade det —, at hans Kritik forleden Dag fuldkommen manglede Grundlag.

Det ærede Medlem havde været meget skarpsynet, mente han selv, for han havde opdaget, at Forhøjelsen vilde være blevet 22 000 Kr. større, hvis vi ikke havde Reguleringsstilløget m. m.; men han var meget blind for, han havde ikke opdaget, at en væsentlig Del af Forhøjelsen paa mit Budget ikke skyldes Seminarieloven, men den Lærerlønningslov i Foraaret, som det ærede Medlem havde været med til at stemme for. Det vogtede det ærede Medlem sig vel for i Dag at komme nærmere ind paa, og derved har han i Virkeligheden erkendt, at Grundlaget for hans Kritik fuldkommen var slaaet omkuld.

Den lille Margen paa 13 000, som han sagde var for lille, har vist sig at være meget større. Det er først i 1934, vi fuldt ud kan overse, hvordan det virker. Dernæst opstillede det ærede Medlem paa en for mig ubegribelig Maade, paa agitatorisk Vis, som Redning for sig selv, at først naar Loven er ført helt ud i Livet, kan man se, om det, som jeg har sagt, slaar til. Der er dog intet, der tyder paa, at det ikke slaar til.

Hvad Statsskolerne angaar, er det ogsaa dèr smaatskaarne Forsøg paa at komme fra sine egne Fejltagelser, som jeg ikke synes pynter i en offentlig Debat. Det ærede Medlem havde vist, hvor stærkt Udgifterne til Statsskolerne var vokset. Derpaa svarede jeg: Ja, det er ikke saa underligt, at de er vokset betydeligt, naar Skolernes Antal i det Tidsrum, det ærede Medlem nævnte, er vokset fra 12 til 33. Jeg føjede til, at det kan jeg ikke gøre ved. Dermed mener jeg naturligvis det samme, som jeg sagde om Lærerlønningsloven, at jeg var uskyldig i denne Sammenhæng og Forbindelse. Jeg føjede til, at jeg havde stemt for Loven ligesom det ærede Medlem. Det ærede Medlem siger, at jeg ikke er helt uskyldig i Statsskolerne, og det er meget